

պահանջն եւ կէտ նպատակի: Եւ Ամե-
րիկայի Դաշնակիցներու պատերազմին մի-
ջամտելու պատճառներն:

*
* *

Հայ ազգի միտնարութեան համար կը
մնան երկու միջոցներ յուսոյ եւ փրկու-
թեան: Առաջինը մեզնէ կախուած չէ, որ
է Ազգերու դաշնակցութիւնը, բոլոր մարդ-
կութեան կամքերու միահամուռ միացումն,
որուն Հայն ալ պէտք է գործակցի իւր ոյժե-
րով, ինչ չափով ալ լինի, որպէս զի մինչեւ
ցարդ երկրի երեսին գործուած ոճիրներ,
դաւեր, անիրաւութիւններ, բռնութիւններ
չափաւորուին, զսպուին իւր մարդկութիւնն
ուղղուի դէպ ի այդ գաղափարական բար-
ձրութիւնն, որով կարելի է յուսալ, ազգերու
համար, ընկերաբաշտ երջանկութիւն, երկար
եւ մշտատեւ խաղաղութիւն: Իսկ միւսն՝ որ
մեզ համար կարեւորն է, մենք մեր վրայ
դնենք մեր յոյսը՝ ամեն բանէ յառաջ. ազ-
գային գիտակցութիւնն պիտի ներշնչէ կո-
րով՝ դիմագրաւելու այն ամեն խոչ եւ խու-
թերուն, որոնք հարկաւորաբար պիտի ցցուին
իւր յաղթական հանապարհին վրայ: Հայ-
րենիքի անկեղծ սէրը՝ պէտք է միացնէ հայ
սրտերը, բոլորուելու մեր ազատութեան դու-
շին շուրջը եւ կատարել բոլորիս պարտա-
դիր միութիւնը. կազմել ուժեղ եւ իմաս-
տուն Կառավարութիւն մը, որ կարենայ
վաստելով ազգի վստահութիւնն, դաւա-
ններու քարելկամութիւնն, եւ պատկառելի
ընել զինքն չարակամներուն:

Չմոռնանք թէ՛ ԱՆՃԱՐՆ Է ՄԵՐ ԿԵԱՆՔԻ,
եւ Հայ կառավարութիւնը իւր օրինակով
եւ քաջախիղճութեամբ պէտք է վառէ եւ
մշակէ զայն, անով կը մեծնայ մեր ազգը
եւ անով մի օր պիտի յաջողի, առանց դի-
մելու արիւնհեղութեան՝ ժողովել անջա-
տուած գաւառներն մայր երկրի ծոցն:
Եւ մենք արդէն իսկ հոգւոյ աչքով նկատե-
լով սապազան՝ կ'ողջունենք Հայրենիքի մե-
ծութիւնն, Հայաստանի փառքը:

ՄԵՂՈՒ ՇԻՐԱՅՈՍ

Չ Ա Ր - Ն Ա Խ Ա Ն Ձ

✽ ✽

Հեռո՛ր ինծմէն, ո՛վ Չար-Նոյսանձ, մի՛ կըպիր.
Դու Վասերո՛ւն ես քարեկամ սիրալիւր,
Ոսկեքանդակ ճանաչողեզ կուռք մ'ոսկի՛
Որուն չունիմ եւ ոչ փրշանք մը խօսքի...

Ո՛հ, չբացիր,
Հոգիդ պատիր:

Անոնք մարդու մը կիրքերո՛ւն են չոգի՛
Նենդ եւ խառնուրդ իբրեւ կեդեռած մի՛ կոզի՛
Որու ճններն եւ համ Նամակ պրժգալի
Կ'ստանք յաւերթ թէ կըրակով մ'հանըլի...

Յանդըղեալս
Մի՛ մոռնար:

Երբ վեհափառ պաճուազարդ ժողովրդիս
Դեմքիդ շնորհք մ'հրապարդո՛ղ՝ վե՛հ կըբա,
Պատկանաբար թռնաւորիչ սո՛ւնի մըն ես,
Որ պիտ' սենաս - երբ քեզ կըպիմ - խըռուազեա...

Կէզդ ուխտադի՛
Ինձ մի՛ մոռիր:

Տեսած եմ եւ ճու իսկութիւնը նենդոս՝
Մինչդեռ այլոց կու տար բաժակ մահաւոտ.
Ան՝ գարշելի, խոճուաղե՛մ եւ կըպատ՛
Կը խողխողէր վ'հանձնութիւնն հեղադարդ...

Ո՛վ իմ խայթող՝
Կ'հրքնամ քեզ ոխ:

Եթէ երբեք լուկ ճնդդաքանդան իւր ըղձոս
Երկրոսանի մը զայ բերել քեզի ձօն,
Ու կըտակէ՛ զԱնթանութիւնը՝ Անդոյր,
Ի՛նքն իսկ չէ՛ այլ քայց ուրուակներդ պանդոյր...

Բաճակընաս,
Չըմոհանաս:

Եթէ ըսեն որ Այս յաշխարհ է եկեր
Ու կը գործէ հազար նախիկի տընակը,
Ան՝ գու ինքդ ես, ո՛ր Չար-Նոյսանձ, գիւսպե՛ս,
Որ միշտ կ'հրկնեն Հեղ-Բարիկեն անդանդեա...

Տատրազանս
Ուրեշանաս:

«Հոգետառիդ Նոսազներ» Բ. (Տ՛ս ա. յէջ 37)

Հ. Գ. ԱՅՏՆԵԱՆ

